

JODI ELLEN MALPASOVÁ

BEZ DECHU

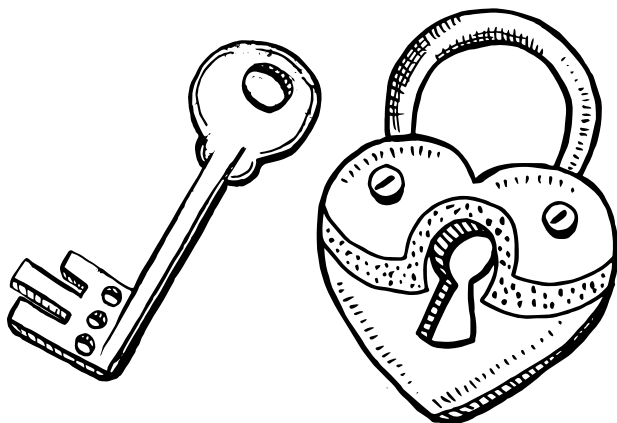
SEXY
ŽHAVÉ
HŘÍŠNÉ

Jodi Ellen Malpasová

Bez dechu

JODI ELLEN MALPASOVÁ

BEZ DECHU

SEXY,
ŽHAVÉ,
HŘÍŠNÉ

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

LEAVE ME BREATHLESS

Copyright © 2019 by Jodi Ellen Malpas

All rights reserved.

Translation © Iva Němcová, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu *Leave Me Breathless* vydaného v roce 2019

přeložila Iva Němcová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Martina Charvátová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026 jako svou 10456. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-6312-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-6311-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5334-3 (print)

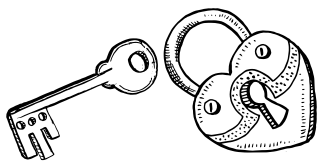
Věnování

Pro mé čtenáře.

Bez vás bych byla jen bláznivá ženská s nepřiměřeně bujnou fantazií.

Díky, že jste v tom se mnou.

JEM

Kapitola 1

RYAN

Něco není v pořádku. Z MI5 jsem odešel před deseti lety, ale můj šestý smysl je stále stejně silný, je to jakýsi detektor nebezpečí, a já ho právě teď cítím. Mám husí kůže. V žilách mi začíná kolovat adrenalin.

Prohlížím okolí před domem našeho klienta a nevidím nic neobvyklého. Od chvíle, kdy naše agentura zaměřená na osobní bezpečnost před dvěma týdny přijala zakázku, se nic zvláštního neděje. Naše klientka, modelka z Kanady s neodbytným pronásledovatelem, odjede každou chvíli na letiště se svou šestiletou dcerou. V tuhle chvíli by to byl zatracený výsměch, kdybychom narazili na nějakou hrozbu.

Můj partner Jake je také napjatý, jeho velká ramena se zvedají, když pozoruje ulici za železnou bránou, která odděluje tento dům od zbytku Londýna. Mlčí. I já mlčím.

„Jakeu,“ zavolám najednou a sleduji, jak se ten velký chlapík pomalými kroky vzdaluje od brány, až se postaví vedle mě u dveří.

„Naproti přes ulici stojí černé Audi.“ Vezme telefon. „Zatmavená okna. Stojí tam už přes hodinu a řidič nevystoupil.“

Věděl jsem to, sakra. „Ověřil sis to u Lucindy?“ Přesunu se k bráně, abych se tam také podíval, a uvidím RS 7 zaparkovanou nahoře na silnici, s okénkem spolujezdce pootevřeným jen o kousek.

„Značka je falešná.“ Jake potvrzuje to, čeho jsem se obával.

Zběžně se podívám doleva a doprava. „A já jsem si myslel, jak bude tahle práce snadná.“ Zacouvám a cítím, jak mě váha mého Hecklera tlačí do spodní části páteře. Do prdele, už léta jsem nemusel vytáhnout zbraň. Ano, tahle práce byla nudná jako prase, stejně jako každá jiná za těch deset let, co u agentury sloužím, ale nuda je bezpečná. Nuda znamená, že se dostanu domů do Hamptonu.

Jake se ohlédne přes rameno, když se otevřou vstupní dveře a vyjde z nich naše klientka s dcerou. „Slečno Warrenová, budeme vás muset požádat, abyste se na pár minut vrátila dovnitř,“ osloví ji můj partner chladně.

Překvapeně zamrká. „Ale moje letadlo odlétá za dvě hodiny.“ V jejím hlase se ozve panika a prohlédne si ulici před domem. „Nějaký problém?“

„Vezmeme vás zpátky dovnitř,“ řekne tiše Jake, jde k ní, vezme holčičku za ruku a vede ji s matkou zpátky do domu.

Slečna Warrenová těká očima mezi mnou a Jakem a očividně se snaží najít odpověď na svou otázku. Pak otevře ústa, aby promluvila, ale rychle si to rozmyslí, otočí se k dceři a přikrčí se. „Miláčku, myslím, že jsem nechala Paddingtona na gauči. Můžeš si pro něj doběhnout?“

„Ano.“ Děvčátko se vrhne zpátky do obývacího pokoje a slečna Warrenová se postaví a otočí se k nám. „Prosím, řekněte mi, co se děje.“

„Naproti přes ulici je neidentifikované vozidlo, které musíme zkontrolovat,“ vysvětluji.

Oči se jí okamžitě rozšíří a hlasitě se nadechne. „Panebože, to je on.“ Podívám se na Jakea a přemýšlím, jestli cítí to samé co já. „On, jako váš stalker?“ zeptá se a potvrdí, že má stejné podezření.

Ona začne rychle mrkat, ruce se jí třesou a vlasy si zastrčí za ucho. „Ano.“ Odvrátí pohled a já už si nedokážu nechat své myšlenky pro sebe.

„Slečno Warrenová, měli bychom vědět ještě něco?“

„Já nemám stalkera,“ víceméně zašeptá s očima zakalenýma, jak se na nás provinile podívá. „Mám bývalého přítele, který má složitou povahu a udělal by cokoli, aby mi ublížil.“

„Proč?“ zajímá mě.

„Protože jsem ho opustila.“

„Jméno?“ zeptá se Jake a vezme telefon. Dívám se, jak se nadechuje, jako by se musela duševně připravit, aby nám to řekla. To nevěstí nic dobrého.

„Corey Felton.“

„Cože?“ vyhrknu a doufám, že jsem ji špatně slyšel. Jake si pod nose zakleje a plácne palcem do mobilu. „Drogový dealer?“

Dokáže jen přikývnout a v jejích očích vidím milion omluv. Ježíšikriste, Corey Felton je hledaný v deseti zemích za různé zločiny. Ale je nepolapitelný. Nedotknutelný. A soudě podle strachu, který vidím v očích slečny Warrenové, je stejně odporný, jak naznačuje šeptanda. „Policie by mi nepomohla, pokud bych nevypovídala,“

spěchá s vysvětlením. „Potřebuju se jen dostat zpátky do Kanady a vím, že udělá cokoli, aby mě zastavil.“ Slečna Warrenová přes nás znovu nakoukne směrem k bráně.

„Dostaneme vás i vaši dceru bezpečně na letiště, nebojte se.“ Usměju se na ni a ona přikývne, couvne a zavře dveře.

„Tak jak jsme na tom?“ zeptám se, zatímco Jake zírá na svůj telefon.

„Posila je na cestě. Jestli je to on, budeme ji potřebovat.“

Jestli je to on? „Samozřejmě že je to on.“ Krev mi tuhne vzrušením. „Jsi připravený si zatančit?“ ptám se, když se vracíme k bráně.

„Jestli se nedostanu domů ke Cami a Charlotte v jednom kuse, půjde po tobě, víš to, že jo?“

„Vím,“ řeknu tiše a sleduji černé Audi na druhé straně ulice. S Jakem se známe už dlouho, ačkoli spolu pracujeme teprve posledních pár let.

Jake si přibral společníka, což byla podmínka jeho ženy, pokud chtěl v byznysu zůstat. Byl jsem pro tu práci ideální.

Vyklouznu na chodník – právě když náš vůz s posilami vjede do ulice. „Nenápadně,“ zamumlám.

„Už léta je zalezlý někde v podzemí,“ řekne Jake a připojí se ke mně. „Chtějí ho všechny policejní sbory od nás až po Státy.“

Když se začnu blížit k RS 7 a natahuji ruku dozadu, abych vytáhl svůj Heckler, ozve se vrčení motoru. Přepadne mě vzrušení, jaké jsem už léta nepocítil, ať se ho snažím potlačit sebevíc. Chystá se na útěk. *Jen ať se s tím vypořádá posila, říkám si. Není třeba se uprostřed Londýna chovat jako Jason Bourne.* Ale moje nohy se samy od sebe pohybují rychleji, můj běh se mění ve sprint. Přebíhám ulici směrem k Audi, slyším klaksony aut a skřípot pneu-

matik, jak se snaží vyjet od obrubníku do protijedoucí kolony aut. Nedostane se daleko, vklíní se přední částí mezi autobus a BMW. Ale autobus začne couvat, aby Audi získalo prostor k odjezdu. K úniku. To teda ne.

Překáží mi ten zatracený oblek, na kterém trvají, vyběhnu na silnici a zahlédnu černý taxík, který míří přímo ke mně. Řidič se narovná na sedadle a připravuje se na náraz. „Do prdele, do prdele, do prdele.“

„Ryane, co to kurva děláš?“ houkne za mnou Jake. Dívám se dopředu a sleduju, jak se taxík přibližuje a přibližuje, ohlušuje mě skřípot pneumatik. „Ryane!“

V poslední vteřině řidič otočí volantem a ozve se nejhlasitější rána, když narazí do Audi právě ve chvíli, kdy se uvolní z řady aut, a znovu ho zastaví mezi BMW a autobusem. Aniž bych se nad tím pozastavil, otevřu zadní dveře taxíku, proklouznou na druhou stranu a ignoruju ohromený obličej podnikatele vzadu s telefonem u ucha.

Audi začne couvat a narazí do zaparkovaného auta za ním, ale úplně se zastaví, až když vedle nás přibrzdí záložní tým. „Někam jedete?“ trhnu dveřmi, popadnu řidiče a vytáhnu ho ven, přičemž mu okamžitě pod bradu vrazím pistoli.

„Kurva,“ slyším za sebou Jakea, právě když si uvědomím, že muž, kterého jsem přitiskl k boku Audi, není Corey Felton.

To uvědomění mě zasáhne jako cihla. „Je to návnada!“ křičím, pouštím ho a vrhám se přes kapotu auta. Jakmile dopadnu na nohy, vyrazím do sprintu, jsem soustředěný. Ten hajzl. Za pár vteřin jsem zpátky u domu a vykopávám vchodové dveře, ruce před sebou, zbraň pevně v nich.

Slečna Warrenová vběhne do haly a rozčileně křičí. „Co se děje?“ Když mě uvidí, překvapeně se zastaví. Je celá. Ještě je tady. Takže...

„Kde je vaše dcera?“ ptám se.

„Panebože.“ Ruce má před ústy a oči dokořán. „On mi ji vezme. Využije ji, aby si mě udržel.“

Čelist se mi napne, když se objeví Jake, a já přikývnu a řeknu mu, aby odsud slečnu Warrenovou odvedl, právě když se ze zadní části domu ozve rána dveří. Proběhnu chodbou a ve chvíli, kdy vcházím do kuchyně, cítím, jak mi něco zatlačí do spánku. Ztuhnu.

„Zahod' tu zbraň,“ pronese klidně a já okamžitě skloním zbraň k boku a koutkem oka zahlédnu holčičku, kterou drží před sebou. Můj mozek pracuje rychle, všímám si její pozice, jeho pozice, jeho úchopu, jejího strachu.

Bud' teď, nebo nikdy. *Odhod' zbraň, Ryane!* Ale já vím, že jakmile se mi zbraň dostane z rukou, vypadnu ze hry a ta malá holka bude pryč. Cítím, jak mi škubou svaly. Tep se mi zrychluje. Oči se mi znovu zaostří. Teď, nebo nikdy.

Moje ruka se rychle mihne, hákem srazím zbraň stranou, přitom se otočím a chytím ho za ruku, čímž dívku osvobodím, než ho přitlačím ke zdi a praštím mu rukou do omítky, až upustí zbraň. Bože, není nic, co bych si přál víc než mu nakopat prdel... ale ta holka. Takže mu jen neochotně podkopnu nohy a sundám ho zepředu, znehybním ho s rukama na zádech. Kňučí jako podělaný dítě, zatímco já se podívám na tu malou holčičku a věnuju jí svůj frajerský úsměv. „Padouchy vždycky chytí,“ zašeptám a ona se zašklebí a pozoruje mě s úlevou. Já se podívám ke dveřím a chci, aby si posily sakra pospíšily. „Ublížil ti, zlatíčko?“

Zavrtí malou hlavičkou ze strany na stranu a ukazuje mi medvěda. „Ale rozšlápl Paddingtona.“

„Vážně?“ Zachvějí se pro efekt, právě když Jake vchází do místnosti a vypadá, že je připraven zaútočit. Brzy mě zaregistruje ve dveřích. „Ahoj,“ řeknu a usměju se na něj. „Máš nějaký pouta?“

Viditelně se uvolní a vykřikne do chodby, aby přivolal posily, rychle se k nám připojí dalších šest mužů, všichni ve výstroji a ozbrojení. „Co vám trvalo tak dlouho?“ zeptám se káravě a nechám je, aby se postarali o mou kořist. Vstanu, opráším se a zastrčím si zbraň za opasek kalhot. „Tak pojď, malá.“ Zvednu si holčičku do náruče. „Vezmeme tebe a Paddingtona zpátky k mamince.“ Vyjdu z kuchyně a slyším slečnu Warrenovou plakat dřív, než ji uvidím.

„Díkybohu!“ Vrhne se ke mně, popadne dceru a pevně ji stiskne.

„Je v pořádku.“

Usměje se na mě skelnýma očima. „Děkuji.“

„Nic to nebylo,“ zalžu a vydám se skrz davy lidí na vzduch. Vyjdu ven, slyším, jak Corey Felton vztekle křičí, a opřu se o plot, srdce mi v hrudi stále buší jako o závod.

„Co sis sakra myslel?“ zařve Jake, přidusá ke mně a v tu chvíli mi z těla vyprchá adrenalin a já několikrát zamrkám a zkoncentruju se. „Měl jsi to nechat vyřešit posily, do prdele, Ryane.“

„Jo, jo,“ opáčím jen tak, jakoby mimochodem. Nepotřebuju, aby mi Jake nadával. Najednou mi to jde zatraceně dobře samo. Do prdele, co mě to napadlo?

Jake si zřejmě všimne mého náhlého rozechvění, protože mi s povzdechem ovine ruku kolem ramen a začne nás oba směřovat k bráně. „Ty jsi takový zasraný samorost.“

Má pravdu. „Hádám, že mě to nikdy neopustí, co?“

„A hlupák. Mohl ses nechat zabít.“

„Dýchám, ne?“

„Ano. A teď ti šéfka způsobí pořádnou bolest hlavy.“

Odfrknu si. Od Jakea Sharpa to zní opravdu vtipně. Kromě toho není moje chyba, že jsme nebyli informováni o celém příběhu. „S bolestí hlavy si poradím. Co se mi ale nedaří zvládnout, je, jak hloupě jsem se právě zachoval.“ Zatracený instinkt. Potřebuju se napít.

„Zrovna ty víš, že když jednáš sám, je to na hovno,“ připomene mi Jake.

„Dobře, už mě můžeš přestat poučovat.“

Pustí mě, až když dojdeme k bráně. „Neohrožuješ jenom sebe,“ zamumlá podrážděně.

Vina. Další z pocitů mě zasáhne a udeří mě do břicha. Jakeova žena je těhotná a dělá si teď ještě větší starosti pokaždé, když odchází do práce. „Jak se má Cami?“

„Připravená se toho břicha zbavit.“ Jeho tvář se zkříví a já se trochu zasměju. „Zbývají tři týdny.“

„Nemůžeš se dočkat?“

Na chvíli zmlkne a já vím proč. Tak dlouho byl osamělým vlkem, zaplaveným svými démony. Měl to těžké. Za posledních pár let jsem s Jakem strávil tolik času, že nám nezbývalo nic jiného než spolu vycházet. Mluvil. Poslouchal jsem ho. Zaslouží si své štěstí. „Jo,“ řekne nakonec a podívá se na mě. „Těším se, že to tentokrát udělám správně.“

A já nás vystavuji zbytečnému nebezpečí. Natáhnu ruku a plácnu ho po mužném rameni, jako to dělám vždycky, když se věci trochu zkomplikují. „Dáme si potom pivo?“ zeptám se a kývnu k hospodě přes silnici.

„Jsem pro.“

Oba zpomalíme, když vidíme Lucindino auto, jak se řítí zpoza rohu. Kurva, dokonce i to auto zní našťvaně. Podívám se na Jakea a ten se podívá na mě. „Nebo radši hned?“ ptám se a mířím pryč od naší šéfové, která se mi to chystá spočítat.

Jake jde se mnou, oba couváme. Nikdo nechce být v Lucindině blízkosti, když jde po krvi, a ona právě touží po té mé. Takže se radši stahuju.

Vcházíme do klidného prostoru, kde je roztroušeno jen několik hostů. „Dvě piva, díky.“ Hodím na bar bankovky a přitáhnou dvě stoličky. Oba mlčíme, když nám barman přináší pití a my si přitukneme láhvemi a pijeme, a zároveň si uznale povzdechujeme. Ještě ani nestačím položit svou láhev, když Lucinda vrazí dovnitř a začne očima prohledávat bar. A jéje. Spatří nás a já trochu ucuknu, její hrozivý pohled mě přiměje se stáhnout.

„Měla jsem to vědět.“ Projde kolem nás směrem k zadní části hospody. „Pojďte.“

Podívám se na Jakea, který zrovna protáčí oči. „Kdybych ji neměl tak rád, tak bych ji poslal do prdele aspoň desetkrát denně.“ Sklouzne ze stoličky a já ho následuju s lehkým pousmáním.

Posadíme se na opačnou stranu boxu než ona, sedíme jako hodní kluci a čekáme, až nám umyje prdele. Koneckonců si to zasloužíme. Nebo aspoň já si to zasloužím. Jake nemá nic společného s mou chvilkovou nesoustředěností.

O dvě minuty později naše nadřízená stále něco dělá na telefonu a já s Jakem máme stažené zadky. Podívám se na Jakea. Jake se podívá na mě. Pokrčím rameny. „Napiješ se?“ zeptám se jí.

Lucinda mě sjede pohledem. „Nezkoušej moji trpělivost, Ryane,“ odsekne. „Už takhle mě z tebe dneska bolí hlava.“

Opřu se dozadu a dostanu se do bezpečnější vzdálenosti, slyším Jakeův smích. „Jen jsem se zeptal, jestli se chceš napít. Kromě toho, kdo ví, kde by ta holka teď byla. Musel jsem jedit rychle.“

„Cože?“ Lucinda se zasměje. „Takže budeš řídit v ulicích Londýna a ohánět se zbraní?“

„Jsem si jistý, že poldové na tebe budou hodní, protože jeden z tvých mužů chytil grázla, kterého už léta chtějí dostat oni.“ Sladce se usměju a ona odtrhne svůj propalující pohled od mé dvoumetrové postavy a zvedne ruku do vzduchu, aby si vyžádala barmanovu pozornost.

„Flat white,“ zavolá. A pak se rozhostí ticho, které ani Jake ani já nechceme narušit, takže jen pomalu otáčím láhvi na stole.

Lucinda nakonec přistrčí přes stůl telefon a já se na něj podívám. „Co je to?“ ptám se.

„Vaše další zakázka.“

„Mám dovolenou,“ připomenu jí. „Jedu na pár týdnů domů.“

„Domů? Je to uprostřed ničeho.“ Zasměje se. „Nuda jako prase. Dvě stě obyvatel, pár obchodů, hospoda a škola. Proč by ses tam sakra chtěl vracet? Co tam budeš dělat?“

„Do toho ti nic není,“ odbudu ji a cítím, jak Jakeovi padnou oči na můj profil. Ví, co budu dělat. Jako jediný. Tak to dopadá, když trávíš tolik času s jedním člověkem. Všechno mu vyžvaníš. „Jedu domů, a basta,“ řeknu s hranou samozřejmostí a Lucinda se sesune na židli, když její objednávka přistane na stole.

Bez jakéhokoli poděkování číšníkovi do kávy nasype pořádnou dávku cukru, zvedne ji a vypije ji jedním douškem, aniž by ze mě spustila svůj smrtící pohled. Může jít k čertu. Jedu domů do Hamptonu a basta. Na další zakázku si může najít někoho jiného. A v tu chvíli se její pohled stočí na Jakea.

Okamžitě začne vrtět hlavou. „Zapomeň na to. Za pár týdnů se mi má narodit dítě.“

„Je to na dva týdny.“

„Ne.“ Napije se z láhve piva. „Slíbil jsem Cami, že tohle je poslední práce.“

„Co kdybych ti řekla, že ti nakopu tu tvoji blbou prdel?“

„To už jsi udělala před lety. Teď se víc bojím Camiina hněvu než tvého, tak jdi k čertu, Luci.“ Jake jí věnuje sarkastický úsměv, zatímco ona si znechuceně odfrkne. Já se s úsměvem ušklíbám. Lucinda Cami miluje. Jakeova žena je jediná žena na planetě, kterou má naše šéfová skutečně ráda.

„Asi si budeš muset najít někoho jiného,“ zamyslím se a cinknu svou láhví o tu Jakeovu. „Jsme ze hry.“ Dívám se, jak se nadechuje, její oči se zužují do děsivých štěrbin a pomalu se do mě vpíjejí. Úsměv mi opadne, když mi ukáže další dokument. „Co je to?“

„Respektuji, že se na pár týdnů vracíš domů. Tohle bude tvoje práce, až se vrátíš do Londýna. Pěkný, nudný, málo rizikový kšeft pro jednoho.“

„I tady o slečně Warrenové jsi tvrdila, že je tam nízké riziko,“ podotýkám, zatímco zírám na papír a v duchu si přehrávám uplynulou hodinu. Škubnu sebou a srdce se mi rozbuší o něco rychleji. Škubnu sebou ještě víc, když v duchu spatřím Alexandřinu tvář.

„Dávám si pauzu,“ prohlásím a podívám se na Lucindu. Jak jsem očekával, její tvář je obrazem šoku. „Přerušuju kariéru.“

„Cože?“

Cítím na sobě i Jakeův ohromený pohled. „S touhle prací končím,“ trvám si na svém. Nezáleží na tom, jak jsem opatrný. Dnes se ukázalo, že nebezpečí má neuvěřitelnou schopnost mě provázet na každém kroku a můj instinkt tančit s ním mě očividně neopustil. Jsem si vědom toho, že tahle zakázka mohla skončit úplně jinak.

Lucindiny nozdry se rozšiřují, zatímco vypíná obrazovku mobilu. „Zavolám ti, až budeš mít rozum.“ Zvedne se a odkluše z baru, já na sobě pořád cítím Jakeovy oči.

„Co?“ zeptám se, aniž bych se na něj podíval.

„To myslíš vážně?“

„Smrtelně vážně.“ Napiju se piva.

„Co budeš dělat?“

„Pracovat na svém domě. Možná jich postavím víc.“ Pokrčím rameny. „Na manuální práce jsem dobřej.“ Postavil jsem si vlastní dům v lese od základů. Vždycky jsem přemýšlel o tom, že bych si koupil nějaký pozemek a vybudoval si portfolio nemovitostí. Teď je ten správný čas to udělat. V téhle profesi pracuji už skoro dvacet let. Je čas skončit.

„To zní docela dobře,“ řekne Jake, zazvoní mu telefon a on ho zvedne. „Ahoj.“ Podle tónu jeho hlasu poznám, kdo to je, a usměju se pro sebe. V práci je to protivný hajzl, náladový a pro většinu lidí těžko uchopitelný, ale když jedná se svou ženou a dcerou, je jako med. „Ne, to nejde.“ Jakeův zadek se rychle zvedne ze židle. „Kurva, Cami, jsem na druhé straně Londýna. Dávám si pivo. A ještě je kurva brzo! Měli jsme jet na venkov.“

„Omlouvám se.“ Slyším, jak vydechne. „Tak já řeknu tomu dítěti, ať vydrží, dokud táta nedopije pivo, ano?“ Několik spěšných výdechů. „Porodní asistentka je tu za pět minut.“

„Kurva,“ zakleje, otočí se a vyběhne z hospody.

„Jakeu!“ křičím, jdu za ním a nechávám na stole dvě piva, která jsme ani nedopili. „Jakeu, počkej.“

„Cami rodí,“ křikne přes rameno a rozběhne se přes silnici. „Musím se dostat domů.“

„Odvezu tě. V tomhle stavu se zabiješ.“

Hodí po mně rozhořčený pohled. „Jsem v pohodě.“

„Tvoje čelo s tím nesouhlasí.“ Ukážu nahoru a on zvedne ruku, aby si otřel pot. „Nastup si do auta. Stejně jsem lepší řidič než ty.“

„Jdi do prdele.“

Zasměju se a usednu na sedadlo řidiče. „Je někdo s ní?“ Rychle vyjždím z místa a přibližuji se k hlavní silnici, kličkuju mezi ostatními auty.

„Kamarádka. Heather.“ Zvedne telefon a za pár vteřin už zase mluví. „Jsem na cestě. Jak se jí daří?“ Jake je chvíli zticha a moje pozornost se rozdělí mezi něj a silnici. Ten chlap byl vždycky napjatý, ale v tuhle chvíli je jako pružina. „Měl bych tam být za půl hodiny, záleží na provozu. Vydrží tak dlouho čekat?“

Zahnu ostře doprava a projedu na červenou. „Tak dvacet minut,“ dodá Jake. „Dej mi ji k telefonu.“

Další ostrá zatáčka a Jake ukazuje před sebe na další sadu světel, která právě svítí oranžově. Dávám na jeho radu, objíždím několik mopedů před sebou a sešlápnu pedál plynu na podlahu.

„Ahoj, andílk,“ vydechne a já se usměju a z jeho jemného hlasu sám trochu roztávám. „Ryan řídí naprosto rozumně,“ ujistí ji

a obrátí na mě pohled. „Jo, řeknu mu to. Jen dýchej, jak jsme to trénovali, jo? Zvládneš to. Kde je Charlotte?“ Jeho úsměv je široký, když poslouchá Camiinu odpověď. „Vypadá to, že jsi v dobrých rukou.“ Vyskočí na sedadle, když se autem rozlehne monstrózní výkřik, a já se podívám jeho směrem, oči dokořán. „Soustřeď se na cestu,“ zavrčí a zapne si telefon na reproduktor. Zvuk Camiina nářku utichá a já slyším, jak začíná těžce oddechovat.

„Ooh, to bylo hrozné,“ povzdechne si.

„Tati!“ V telefonu se ozve hlas malé holčičky, který zní spíše vzrušeně než úzkostně.

„Ahoj, princezno.“ Jakeův tón se ještě zjemní a jeho tělo se prakticky rozplyne na sedadle vedle mě. „Staráš se o Cami místo mě?“

„Ano. Ale strašně se potí. A je hrozně rudá.“

„Bude v pořádku. Přijedu co nejrychleji, ano?“

„Měl by sis pospíšit, tati.“

„Spěchám, princezno.“

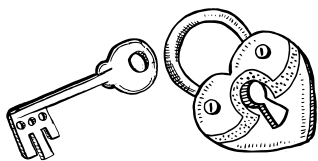
Když ostře zahnu za roh, narazí do dveří a zakleje, když se udeří hlavou o sklo.

„Věř mi, spěchám. Uvidíme se brzy.“ Jake zavěsí a otře si čelo, druhou rukou se opře o palubní desku. „Šlápní na to, Ryane,“ zamumlá sarkasticky právě ve chvíli, kdy svištím kolem luxusního ferrari a řidič mi ukazuje prostředníček. Namísto odpovědi zatroubím a soustředím se na to, abych dostal svého kamaráda k jeho ženě, než se jeho dítě vydá na svět.

Nemůžu říct, že než jsem zastavil před jejich domem v západním Londýně, Jake neutrpěl nějaké trauma, ale vím, že porod stihne. Jake vyskakuje ven poté, co mi věnuje své obvyklé uznalé poplácání po rameni. „Díky, kámo.“

„Zavolej mi!“ zakřičím, když se zabouchnou dveře a on vyběhne na cestu. „A hodně štěstí, kamaráde,“ řeknu si pro sebe a dívám se, jak prolétá dveřmi.

Chvíli stojím u obrubníku a přemýšlím o několika věcech ve svém životě. Ne že by bylo moc o čem přemýšlet. Jen jedna věc za to stojí. Usměju se a vyrazím, připravený opustit byt, ve kterém už příliš dlouho přespávám, a jet domů.

Kapitola 2

HANNAH

Na polní cestě přede mnou tančí oblouky jantarových světél a poskakují, zatímco vítr šumí skrz listy stromů nade mnou. Zvednu pohled, přimhouřím oči a nechám se hypnotizovat šuměním větru v korunách stromů. Kolébání větví, vrzání starého dřeva, meruňková záře, která se snaží prodrat skrz listí. Všechno je to tak zatraceně dokonalé.

Je to domov. Alespoň prozatím.

Blížím se k vrcholu kopce a nohama poháním kolo, dokud přední pneumatika mírně neklesne. Pak vykopnu nohy do stran, pohodím hlavou dozadu a nechám se unášet gravitací, se smíchem zrychluju z kopce a zvuky mé radosti se rozléhají po lese. Vítr v mé tváři je nádherný, šumění vzduchu, který mě mívá, mě očisťuje.

Blížím se k úpatí svahu mnohem rychleji, než bych chtěla, a zvedám za sebou oblaka prachu. Košík na přední části mého kola poskočí, když se polní cesta změní v asfaltový úsek, a několik malin, které jsem natrhala, je katapultováno do vzduchu. „Sakra.“

Jedna mě zasáhne přímo do čela, konce šátku, který mám na hlavě, mě šlehnají do tváří. Rychle ho sundám a strčím si ho do kapsy, než mi ho vítr odfoukne.

„Dobré odpoledne, Hannah,“ zavolá na mě paní Hattová, když se řítím kolem mostu přes řeku směrem k městu. Kočky jí krouží kolem nohou, zatímco kráčí po cihlové cestičce na zápraží svého domku, obtěžkaná nákupními taškami.

„Dobré odpoledne!“ zakřičím a rychle se chopím řídicích oběma rukama, když najedu do jamky v silnici, což mě trochu rozkymácí. Ztratím rychlost, zatímco se rozjíždím do mírného kopce po starém kamenném mostě, ale po překonání vrcholu ji opět získávám. Míjím městský kostel a na malém hřbitově, který starobylou stavbu obklopuje, vidím otce Fitzroye, jak koštětem oprašuje náhrobky. „Dobré odpoledne, otče.“

Otočí se a sleduje mou jízdu na kole. „Dobré odpoledne, slečno Brightová.“ Než se vrátí ke svému úkolu, zvedne koště na pozdrav.

Když se blížím ke skupině školáků, čekajících na přechodu přes silnici, jsem nucena použít brzdy, s úsměvem zpomalím, než je učitelka přežene na druhou stranu. „Dobré odpoledne,“ propěvuje a táhne zbloudilé dítě zpátky do řady.

„Ahoj.“ Zamávám a směju se, když se dítě znovu zastaví. Je tu jen deset dětí, a to je dvacet procent všech žáků školy. To se mi na tomhle městě líbí. Je malé. Je také roztomilé, přátelské a bezpečné.

Jakmile jsou děti na druhé straně, rozjeďu se a znovu se beze spěchu vydám směrem k obrovskému rybníku, který označuje začátek hlavní ulice. Hospoda stojí po levé straně, následuje řada malých domků z čokoládově hnědých cihel a na konci je benzínová pumpa. A vpravo stojí řada obchodů, počínaje městským

obchodem se smíšeným zbožím – kde se prodává vše od mléka po šroubováky – a konče poštou. A mezi nimi kavárna paní Heavenové a nakonec můj obchod. Můj úžasný, roztomilý obchůdek s uměleckými předměty.

Před ním zastavím, přehodím nohu přes kolo, opřu ho o ne-daleký sloup veřejného osvětlení a zadívám se na novou ceduli, kterou jsem nedávno instalovala. Usměju se.

„V těchto končinách není velký zájem o umění, drahoušku,“ ozve se někdo zezadu a já se otočím na starého muže s šedivými vlasy a dlouhým plnovousem. Na sobě má zelenou kostkovanou košili a rukama se opírá o madla vozíku. Zírá na novou ceduli mého obchodu.

„Omlouvám se, ale myslím, že se neznáme,“ řeknu a přistoupím k němu.

„Jmenuji se Cyrus.“ Vyndá si párátka z úst a namíří ho na můj obchod. „Doufám, že neplánuješ vydělávat miliony.“

„Miliony ne,“ ujišťuji ho. „Jen tolik, abych mohla žít.“ Ještě rok nebo dva budu v pohodě, ale peníze, které mám, už začaly ubývat. Takže je na čase začít vydělávat.

Cyrus si mě prohlíží a několikrát mě přejede pohledem od hlavy k patě. „Vypadáš jako kreativní typ.“

Zasměju se a sáhnu si na svůj rozcuchaný účes. „A jak vypadá kreativní typ?“

„Nepořádně.“ Vráť si párátka mezi zuby, vytáhne z vozíku koště a začne zametat chodník. Zamračím se a podívám se dolů na své džíny, kde zahlédnu několik kapek barvy. A pak si zatahám za bílé tričko. Další skvrny od barvy. „Máš to i na pantoflích.“ Cyrus se zasměje, zasune koště zpátky do vozíku a vezme lopatu.

„Myslíte žabky?“

„Myslím to, co myslím.“ Začne tlačit svůj vozík po ulici, kola přitom skřípou, a já vytáhnu z kapsy kalhot červený šátek, zvednu ruce, abych si ho znovu obmotala kolem hlavy, a pevně si z něj uvážu velkou mašli.

„Dobrý den, paní Heavenová,“ zavolám, když ji vidím vycházet z kavárny.

„Ahoj, Hannah.“ Následuje mě do mého obchodu. „Přinesla jsem ti muffin.“

„Kvůli vám přiberu,“ řeknu, když mi ho podává, a já si kousnu a trochu zasténám. Borůvkové muffiny paní Heavenové jsou opravdu božské.

Zasměje se a utře si ruce do zástěry. „Kdyby sis trochu obalila kosti masem, jen by ti to prospělo.“

„Děláte si legraci?“ pronesu přes plnou pusu. Mám ty nejplnější křivky, jaké jsem kdy měla. Dny, kdy jsem si hlídala, co jím, jsou dávno pryč. Nebo kdy mi říkali, co mohu jíst.

„Pár kilo navíc ti neublíží.“ Mrkne na mě s bezelstným úsměvem. „Jak se tu zabydluješ?“

Přejdu k poslední krabici se zásobami a uchopím okraj pásky. „Skvěle, děkuji. Už vybalit jen pár krabic, než oficiálně otevřu.“ Dám se do vytahování štětců a zasouvám je do hrnečků na nedařlé policí podle velikosti a typu.

„To je pro tebe příležitost, Hannah,“ zacvrliká. „Určitě o tvé práci řeknu všem svým přátelům.“ Paní Heavenová prochází podél jedné stěny, kde visí mnoho mých krajinomaleb. „Taková talentovaná mladá dáma. Vždycky jsi malovala?“

Sestoupím ze stoličky. „Ano,“ řeknu, protože je to nejjednodušší odpověď.

Zabručí a zakrouťí hlavou ze strany na stranu. „Tohle se mi líbí.“

Obcházím pokladnu, zatímco ona studuje můj poslední výtvor, olej na plátně s výjevem nedalekého údolí, který jsem namalovala minulý týden. „Vypadal by krásně na stěně vaší kavárny,“ naznačím jí ne úplně nenápadně.

„No, až budu mít nějaké volné peníze, možná si ho od tebe koupím.“

„Udělám vám speciální nabídku,“ slíbím, zatímco ji následuji ke dveřím a otevřu jí. Zasměje se a otočí se na mě. Vždycky se směje nebo usmívá. Je to ta nejmilejší dáma. „Uvidíme se později, paní Heavenová.“

„Sbohem, Hannah.“

Vydám se s ní na sluníčko, zastrčím si ruce do kapes a sleduji, jak se ohýbá a sbírá obal od bonbonu. „Já nevím,“ povzdechne si a hodí ho do nedalekého koše. „Proč lidé stále naše krásné městečko znečišťují odpadky?“

Má pravdu. Je to opravdu krásné město. Je skoro škoda, že tu nemůžu zůstat navždy. Nadechnu se čistého jarního vzduchu, zavřu dveře a vrátím se k vybalování.

V pět hodin jsem hotová a stojím a dívám se na cákance barvy na každém volném místě. Je to nepřehledné, tvoří to okouzlující nepořádek, přesně podle plánu. Můj vlastní obchod s uměním je přesně takový, jak jsem si ho vysnila. „Perfektní.“

S myšlenkou na oslavu svého úspěchu zamykám dveře obchodu a jdu do kuchyňky pro láhev vína, kterou jsem si předtím koupila, než odejdu nahoru do bytu odpočívat. Otevřu miniledničku

a popadnu láhev levného bílého vína... a málem ji upustím, když mě hlasitý zvuk donutí vyskočit z kůže.

Otáčím se kolem dokola. Co to bylo? „Haló?“ zavolám a poslepu položím láhev vína na nedaleký pult. Nikdo neodpovídá a já proklínám své srdce, že mi tak buší. Přiblížím se ke dveřím, které vedou zpátky do obchodu, polknu a opatrně nakouknu za roh.

Nikdo.

Projdu kolem pokladny, prohledávám každý kout obchodu a zastavím se, když uvidím hromádku miniaturních kelímků s barvou, které jsem právě pečlivě vyskládala, spadlých z police a rozsypaných po podlaze. „Do prdele!“ Ruka mi vystřelí směrem ke stěně, srazí obraz ze zdi a srdce se mi zastaví v hrudi.

Mňau.

„Ježíši,“ vydechnu, když na stolek uprostřed obchodu vyskočí kočka a převrhne několik hrnečků s kartáči. Rachot se mísí s hučením krve v mých uších a já se zapotácím, ruku položenou na bušícím srdci. „Jen kočka. Je to jen kočka.“ Přinutím svaly, aby se uvolnily, a přitom si tu mantru opakuju nahlas pořád dokola. „Kde ses tu vzala?“ vydechnu, právě když se za mnou ozve další rána.

Znovu nadskočím, na stole se převracejí další hrnečky se štětci, protože kočka, očividně také vyděšená, se vrhne ke dveřím. Podívám se na druhou stranu a vidím ženu, jak nakukuje dovnitř, ruku na klice.

Jsem v bezpečí, říkám si. Nikdo neví, že jsem tady. Nikdo neví, že vůbec jsem.

Spěchám k ní a otevírám jí dveře, zároveň vypouštím ven velkou kočku. „Dobrý den,“ pozdravím, zatímco obě sledujeme rychlý úprk kočky.

„Promiňte, vyděsila jsem vás?“

Směju se pod nosem, když se otáčím a shýbám, abych posbírala štětce rozházené po celé podlaze. „Ta kočka mě vyděsila víc než vy,“ odpovím a znovu si vynadám, že jsem tak neskutečně nervózní.

Paní si ke mně přisedne na podlahu a pomáhá mi. „To je Timmy.“ Usmívá se mému zamračenému výrazu, když se obě postavíme, ruce plné různých štětců. „Kocour,“ doplní a kývne hlavou ke dveřím. „Patří paní Hattové. Když jsou dveře otevřené, sám se pozve dovnitř.“

„To si budu pamatovat,“ odpovím s úsměvem.

Odloží štětce na stůl a podá mi ruku. „Já jsem Molly. Učím dějepis na místní škole.“ Odložím to, co držím, a s úsměvem jí také podám ruku. „No, taky vlastně učím angličtinu a matematiku.“ Pokrčí rameny. „Malá škola.“

„Těší mě, Molly. Já jsem Hannah.“

„Chtěla jsem se ti představit od chvíle, kdy jsem tě před pár týdny viděla, jak se stěhuješ.“ Molly se rozhlédne a vypadá ohromeně. „Jak ti to jde?“

„Skvěle, děkuji.“ Zamířím k regálům a posbírám kelímky s barvami, které Timmy shodil. „Včera jsem předvedla pár svých prací na výstavě a můj internetový obchod už taky funguje.“

„Tak to hodně štěstí! V okolí je několik krásných míst, kde se dá malovat.“

To ano,“ souhlasím. „Je to krásné městečko. Žiješ tu dlouho?“

„Celý svůj život.“ Molly se zasměje, přistoupí ke mně a pomůže mi poskládat nádobky s barvou. „Miluju to tady.“ Její hnědé oči jsou velké a kulaté, přátelsky v nich jiskří a postavu ve tvaru přesýpacích hodin jí musí závidět ženy z blízkého i vzdáleného

okolí. Musí být o pár let mladší než já, možná kolem pětadvaceti, a její jemné hnědé vlasy jsou stažené do nízkého, volného culíku. „Nikdy nebudeš chtít odejít.“

Usměju se, snažím se, aby to nebylo příliš křečovitě. Možná sice nebudu chtít odejít, ale nakonec budu muset. „Nechci odejít už teď.“

„Odkud pocházíš?“ zeptá se nenuceně Molly, když společně rovnáme polici.

Automaticky se zarazím, ale rychle se snažím setřást svou rozpačitost. Nemůžu se proměnit v nervózního slabocha pokaždé, když se mě někdo na něco zeptá. „Žila jsem léta v zahraničí. Rozhodla jsem se, že je čas vrátit se domů.“ Hlavou mi proletí obraz mé matky a v krku se mi vytvoří knedlík. V sobotu, říkám si. V sobotu ji zase uvidím. Zamrkám a podívám se na Molly.

„Vítej zpátky v Anglii.“

„Děkuji.“

Nevím, jestli cítí, že by na mě neměla naléhat, nebo jestli si mých rozpaků nevšímá, ale stejně jsem jí vděčná za to, že se do ničeho nesnaží strkat nos. Přejde k protější stěně a prohlíží si obrazy. „Taky doufám, že mi budeš moci pomoci.“

„Pokusím se.“

„Učitelka výtvarné výchovy je nemocná, takže za ni zítra musím suplovat. Ale tento týden jsme nedostali pomůcky, které jsme očekávali.“ Otočí se ke mně. „Děti budou hrozně zklamané, když nebudou moci pomalovat své papírové modely.“

„Potřebuješ barvu?“ zeptám se a ona přikývne.

„Dostatek barvy na to, aby děti namalovaly různé obří planety pro svůj projekt sluneční soustavy.“ Pokrčí rameny, když se

zamračím. „Učitelka výtvarné výchovy je zároveň učitelkou přírodopisu. Malá škola. Šla jsem do místního obchodu a mají tam jen různé odstíny krémové a bílé. Takže pásy na Jupiteru máme pokryté.“

Její výraz se změní v poněkud rozpačitý, když se zasměju. „Mám na skladě jen oleje a akvarely,“ říkám a gestem ukazuji směrem k polici. „Jsou drahé a potřebuješ jich sakra hodně, abys je rozprostřela po celé sluneční soustavě.“

„Sakra. Mám omezený rozpočet.“ Molly to vzdává. „Nevadí, já prostě...“

„Počkej, mám nápad, který by mohl fungovat.“ Zamířím do kuchyně a Molly mě následuje. Otevřu horní skříňku a začnu se v ní přehrabovat a vytahovat různé lahvičky s potravinářskými barvami. „Podala bys mi tu miskou?“ zeptám se, když z další skříňky беру mouku a sůl.

„To se mi líbí,“ řekne Molly, když vidí, jak do misky vyklopím dva hrnky mouky, trochu soli a pak dva hrnky vody. Přidám pár kapek červeného potravinářského barviva a vše promíchám dřevěnou lžící. „To je Mars.“ Popadnu nádobu a přeliju do ní domácí barvu.

„Ty jsi génius,“ zazpívá Molly a zatleská. „Kde ses to naučila?“

„Když jsem byla studentka a peněz bylo málo.“ Bože, ty časy byly tak bezstarostné. Byla jsem tak šťastná. A teď můžu být šťastná znovu. „Potřebuješ jen hodně mouky, soli a času, ale je to levné.“

„Kolik času?“ Podívá se na hodinky a já vidím, jak jí po tváři přeběhne malé škubnutí. „Musím běžet k veterináři, abych zvedla svého psa. Než to vyřídím, bude obchod zavřený.“

„Nevadí mi zaběhnout do obchodu.“ Jsem moc ráda, že můžu pomoci. „A namíchám zbytek barev, kdybys to nestíhala.“

„Panebože, to bys udělala? Byla bych ti neskonale vděčná.“

„To je maličkost,“ pokrčím rameny nad jejím uznáním. „Nebude mi to trvat dlouho. Doufám, že je tvůj pes v pořádku.“

„Oh, nic zásadního. No, to říkám já. Archie by určitě nesouhlasil, když mu právě uřízli koule.“

Zasměju se a zašklebím pro efekt. „Jaké je to plemeno?“

„Labrador. Jsi spíš na psy, nebo na kočky?“

„Jsem psí člověk.“ Úsměv mi zmizí, když jdu ke dřezu opláchnout misku s červenou barvou. „Mívala jsem kokršpanělku.“

„Ale ne, zemřela?“

Přikývnu, protože je to opět jednodušší. Ona nezemřela. Řekli mi, že můj život není vhodný na to mít psa. Tak ji odvezli do útulku pro zvířata. „Candy. Byla to mazaná povaha. Ale věrná až do morku kostí.“ A tato věrnost se ukázala být příčinou pro to, že mě musela opustit.

Postavím čistou mísu na odkapávač a osuším si ruce utěrkou, zatímco se dívám na Molly a odněkud z hlubin vyloudím úsměv. Soucit, který se jí zračí ve tváři, mě bodá u srdce. „Je mi to líto, Hannah. Dovedu si představit, jak ses cítila. Tak rychle se stanou součástí rodiny.“

Vsadím se, že si to vůbec nedokáže představit. „Každopádně,“ odhodím utěrku stranou, „měla bych jít do obchodu, než zavrou. Chceš, abych ti ty barvy přinesla, až budu hotová?“

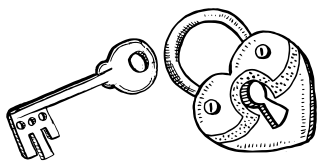
„Mohla bys?“

„Samozřejmě. Jsem si jistá, že budeš mít plné ruce práce s Archie.“ Seberu klíče z pultu. „Kde bydlíš?“ Společně vyjdeme z obchodu a já za sebou zamknu dveře.

„Když se vydáš kolem školy, projdeš kolem kostela a domu paní Hattové a přejdeš most, uvidíš malý domek, který stojí stranou od silnice. Ten je můj.“ Molly mě překvapí impulzivním objetím. „Moc ti děkuju, Hannah. Musíme se spolu někdy napít. Zvu tě.“

„To by bylo skvělé.“ Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy šla s kamarádkami na skleničku. Už léta nemám žádné kamarádky.

Molly se ode mě odpojí a zamíří ke svému autu, zatímco mi mává. Cítím se šťastná a užitečná, zamířím do obchodu, abych se zásobila moukou a solí, a další hodinu strávím mícháním barev, dokud nemám hromadu vaniček v různých barvách na pomalování všech planet. Také mám po celém obličejí různobarevné šmouhy od domácí barvy. Podívám se do zrcadla a usměju se. Pak nádoby pečlivě naskládám do krabice, tu položím do košíku kola a vyrazím na cestu, přičemž na tváři mi zůstanou všechny barvy duhy. Protože nutnost být dokonalá už není moje starost.

Kapitola 3

RYAN

S loktem vystrčeným z okénka otáčím jednou rukou volantem a proplétám se známými větrnými silnicemi Peak District. Slunce je nízko, oslnění je brutální, ale je to zatraceně nádherné. Vdechuju vůni přírody a širého venkova.

Vůni domova.

Natáhnu se dopředu a zapnu rádio, odkud se začne linout melodie *Pure Shores* od All Saints. Usměju se a uvolněně se opřu, ťukám do volantu a zdolávám serpentiny. Teď se cítím jako já. Příroda. Čistý vzduch. Jednoduchý život. Je fajn být zpátky. Když překročím práh města, pustím plynový pedál a zpomalím, překvapený, že vidím něco neznámého. „Umění?“ Můj vůz pomalu zastaví, když si prohlížím nový obchod na místě, kde dříve bývalo květinářství. Sardonicky se zasměju. „Hodně štěstí s tímhle tady.“

Pokračuji ulicí, a když přejíždím most přes řeku, spatřím paní Hattovou, jak zastříhává živý plot. Zatroubím a ona se s nůžkami otočí a tváří se potěšeně. „Ryane!“ zavolá.

„Dobrý den, paní Hattová,“ zavolám na ni zpátky, když opět zpomalím do kroku. „Chcete mi říct, co je nového?“

Zasměje se, sehne se a odstrčí jednu ze svých koček. „Znáš Hampton. Nic se nemění.“

Ano, nic se nemění. Což znamená, že Darcy Hamptonová je stále pekelná mrcha. Nemůžu se dočkat, až na ni narazím.

Zatroubím na rozloučenou a zahnu doprava na polní cestu, která vede k mému útočišti, znovu se nadechnu čerstvého venkovského vzduchu, oči se mi blaženě zavřou a já svou spokojenost dlouze vydechuji. „Zatraceně dokonalý.“

Otevřu oči.

A pak nadskočím leknutím.

„Do prdele!“ Strhnu volant doleva a cítím, jak něco udeřilo do boku auta. „Co to kurva je?“ Snažím se získat kontrolu nad vozidlem a trhám volantem doprava, protože se řítím k obrovskému kmeni stromu. „Sakra!“

Buch.

Náraz mnou otřese na sedadle, kapota mého vozu se zvedne a airbag s rachotem vystřelí. Chvilí mi trvá, než se vzpamatuju, rukama se přetahuji s balonem v obličeji. „Do prdele. Co to sakra bylo?“

Vyskočím ven, nevšímám si páry stoupající z motoru a uháním dozadu, abych prohlédl okolí. Nic. Byl to králík? Ne, bylo to příliš velké. „Jelen?“ divím se nahlas, právě když vzduchem pronikne pronikavé zaklení.

„Sakra!“

Otočím se a vidím, jak křoví na druhé straně silnice šustí, pak se z něj vypotácí nějaká žena. „Ty idiote!“ křičí, sedá si na zadek a tře si koleno. „Měl by sis dávat sakra pozor, kam jedeš.“

„Jsi v pořádku?“ zeptám se trochu bojovně a opatrně přistoupím blíž.

Podívá se na mě a rukou si tře koleno. Její tvář na vteřinu ztuhne, když si mě prohlédne odshora dolů, a pak se opět zamračí. „Ne.“ Vyhrne si nohavici džín nahoru a sykne nad tím, co tam vidí. Obrovskou, krvácející odřeninu. „Au.“

Zamrkám, trochu mě to zaskočí, ale teď už z jiných důvodů. Její duhově zbarvený obličej je to nejrozkošnější, co jsem kdy viděl. Je úchvatně krásná, i když má na sobě nalepené větvičky a listy, od džín až po roztomilý šátek, který má uvázaný na hlavě. Kde se tu vzala?

Nehybně sleduji, jak se s námahou zvedá na nohy a kulhá několik kroků ode mě. „Bože, to bolí.“

Její ztrápený hlas mě přiměje k akci. Vystřelím k ní a chytím ji za ruku. „Vynořila ses odnikud,“ říkám na rovinu. „Na téhle cestě nikdy nikdo není.“

Otráveně na mě pokrčí rameny a snaží se narovnat. „Vypadni, ty troubo.“

A jéje. Je vážně našťvaná. Zvedám ruce a odevzdaně couvám, když její tvrdý pohled pomalu opadá a nahrazuje ho...

Do prdele. Oči se jí zalesknou. Rty se jí chvějí. Tvář pokrytá barvou se jí trochu zkříví. „Au,“ zaskřehotá znovu, protáhne si rameno a zasychá bolestí. Zatraceně, už jsem si někdy připadal víc jako kretén?

Rychle se přiblížím a nedokážu se zastavit. „Tady, pomůžu ti.“

„Nechci tvou pomoc.“

Sklopím oči a nestarám se o to, že se barvy obtisknou i na mě, a než se pokusí o nějaký hrdinský čin, jen aby mohla znovu

odmítnout moji pomoc, vrhnu se k ní a zvednu ji z nohou. Odnesu ji k nedalekému padlému kmeni a pevně ji držím, i když se mi v náručí vzpírá a mezi protesty syčí bolestí.

„Přestaň se kroutit,“ nařídím přísně a snažím se neztratit trpělivost. Nakonec se podvolí a uklidní se mi v náručí a já koutkem oka zahlédnu, jak na mě zírá s trochu vytřeštěnýma očima. „Špatný den?“ zeptám se jakoby nic.

Její výraz se vmžiku změní z ohromeného na našťavaný. „Bylo to fajn, dokud jsi mě nepřejel.“ Odvrátí pohled, trochu snobsky, a já vidím, jak se jí zuby zabořily do spodního rtu.

Nejenže se teď nehýbe, ale je i napjatá, a když se na mě znovu letmo podívá a zjistí, že ji studuji, odvrátí pohled.

„Tak to se omlouvám, že jsem ti zkazil den,“ řeknu tiše.

„To bys měl.“

Položím ji na kmen stromu, klesnu před ní na kolena a trpělivě oddechuju, zatímco ona se snaží soustředit na cokoli jiného než na mě. To nebude mít lehké; nejsem žádný prcek a jsem skloněný před ní.

„Teď vážně, jsi v pořádku?“ Zjemním hlas, nakloním se do jejího sklopeného pohledu a donutím ji k malému úsměvu, který jí, jak doufám, zlepší náladu.

Zvedne oči, ale ne až k mé hlavě, jako by se mi bála podívat do očí. Její nucený rozzlobený výraz se trochu zmírní a já na okamžik žasnu nad tím, jak modré má oči. „Tak co?“ vyzvu ji, když si uvědomím, že jsem na ni zíral až příliš dlouho.

Pokrčí rameny, teď už je klidnější. Druhou rukou si rameno trochu masíruje. „Trochu mě to bolí.“

„Můžu se ti podívat na koleno?“ Pohnu rukou k místu, kde má nohavici vytaženou vysoko nahoru na své krásné stehno, a odhaluje tak odřenou, krvácející kůži.

„Vždyť ho vidíš, ne?“ zeptá se trochu sardonicky a moje rty se bez přemýšlení narovnají v přirozené nelibosti. Bude se i nadále chovat defenzivně? Když si všimne mé rozmrzelosti, mávne odmítavě rukou. „Klidně se podívej.“

Klesám na kolena, беру její štíhlý kotník a opírám si její chodidlo o stehno. „Uvolni se,“ nařídím jí jemně a cítím, jak při mém doteku ztuhla. „Nejsem masový vrah.“ Podívám se na ni a z důvodů, které nedokážu vysvětlit, si vychutnávám pohled na to, jak se usilovně snaží zadržet úsměv.

„Jak to mám vědět?“ zeptá se.

„No, kdybych tě chtěl zabít, mohl jsem to udělat vteřinu nato, co jsem tě uviděl.“ Prohlížím si její koleno a vidím v ranách kousky hlíny a šterku.

„Co jsi teda zač, nájemný vrah?“

Lehce se zasměju, přetáhnu si tričko přes hlavu a pak jím setru krvavé stopy na její noze. „Vlastně ne. Pracoval jsem v MI5. Teď jsem v ochrance. Nebo jsem byl,“ opravím se, když vidím v její tváři údiv, ale dál mlčí. Nejsem si jistý, jestli ji ohromila ta informace, nebo můj hrudník. Možná obojí. Nevím, ale něco mi říká, abych s tím rychle pohnul. Zdá se, že je tak trochu v šoku. „Tohle je potřeba umýt.“ Jen přikývne, najednou je němá. „Můj dům je hned za tratí. Chceš tam jít?“ Zavrtí hlavou. „Ztratila jsi hlas?“

Odvrátí zrak, opakovaně zamrká a odkašle si. „Můžu se umýt, až přijdu domů.“

Je ostražitá. Nemůžu se jí divit. Jsem dvoumetrový chlap s jizvou na rtu a zlomeným nosem od nekonečných ran. To není zrovna uklidňující pohled. Najednou mě to znepokojí, a tak si na tváři znovu vynutím úsměv, i když vím, že je kvůli té jizvě křivý. Její oči padnou na má ústa a polkne. Atmosféra se změní. Ticho je trapné. Kůže mě nezadržitelně brní.

„Moje...“ Zdá se, že ztratila hlas, když zavrtí hlavou a podívá se za mě, a já sleduji její pohled ke křoví a vidím, jak se mezi větvemi leskne kolo.

Jasně.

Rychle se zvednu a jdu tam, abych kolo vyprostil a postavil na silnici. V křoví se nachází pestrá směsice všech barev a všimnu si různých krabiček rozházených všude kolem. Barva. Jdu se zeptat, k čemu to je, ale když se ohlédnou, teatrálně vzdychá nad zničeným kolem. Neměla by být smutná. Rozhodně by neměla být smutná. Ty rty...

„To kolo jsem milovala,“ zamumlá.

Mé tiché obdivování její krásy je přerušeno a já si v tu chvíli připadám jako ještě větší blbec. Být rytířem v zářivé zbroji obvykle není můj styl. Na druhou stranu jsem nikdy žádnou ženu málem nezabil. Ačkoli nemůžu popřít, že jsem si představoval, jak některé z nich škrtím. Nebo jednu konkrétní. „Omlouvám se,“ řeknu upřímně a připadám si příšerně. „Koupím ti nové.“

„To nemusíš.“

„Ale já chci.“

Zakroučí hlavou a zkoumá mě, jako by se mě snažila lépe odhadnout. A znovu se rozhostí ticho. Zase to trapné ticho. Položím kolo – které je určitě na vyhození – na zem a zamířím ke

svému autu, abych unikl té podivné atmosféře. Kouř zmizel, už se z motoru nevalí.

„Je to špatné?“ zeptá se a připojí se ke mně. Napnu se, její ruka se téměř dotýká mé, jak stojí blízko vedle mě.

„Jen prasklý ventilek.“ Zavřu kapotu a s úšklebkem si prohlédnu důlek na nárazníku. „Myslím, že to nejvíce odnesl strom.“ Sbírám její kolo a pokládám ho na zadní sedadlo, pak otevírám dveře spolujezdce. „Nasedni.“

Váhavě se ohlédne po silnici. „Ne, to je v pohodě, půjdu pěšky.“ Přiblíží se k mému autu, natáhne se pro kolo a já jí okamžitě přispěchám na pomoc. A rychle couvnu, když mi uskočí z cesty jako plaché kotě.

Pohnu se ke kolu a pomalu se po něm natáhnou. „Jen jsem ti chtěl pomoci ho vyndat.“ Když ho pokládám zpátky na zem, zavře rychle oči, vydechne a já jsem si jistý, že je to proto, aby se vzpamatovala.

„Děkuji,“ vydechne a vezme si kolo. Usměje se na mě a já poznám, že je to úsměv nucený.

To se mi vůbec nelíbí. Krvácí, zjevně si poranila rameno, její kolo je zničené a stmívá se. Hampton je možná nejbezpečnější místo na světě, ale zraněná žena by se tu neměla potulovat sama. Nikde. A už vůbec ne, když jsem jí nabídl, že ji svezu. A už vůbec ne, když jsem já ten zatracený důvod, proč musí jít domů pěšky. Pohnu se dopředu, ale prudce se zastavím, když udělá krok zpátky.

„Cítil bych se mnohem líp, kdybys mě nechala odvézt tě domů,“ říkám jí.

„Upřímně, jsem opravdu v pohodě.“

„Tvoje koleno nesouhlasí.“ Ukážu na zakrvácené místo a ona se podívá dolů. „Nech mě to aspoň uklidit.“

Tentokrát neodpoví, místo toho se rychle otočí a tlačí kolo po cestě na můj vkus až příliš zbrkle. „Hned budu doma,“ zavolá, když odchází.

Vykročím vpřed, instinkt mi říká, abych šel za ní a trval na tom, že ji odvezu domů, ale zarazím se. Ona o mou pomoc nestojí a já nejsem ten typ člověka, který by se někomu vnucoval.

Neochotně ji tedy pustím a sleduji, jak se snaží zamaskovat své kulhání v chabé snaze přesvědčit mě, že je v pořádku. „Těšilo mě,“ řeknu tiše, pomalu couvám a odtrhnu pohled od její postavy.

Nech ji jít.

Mířím ke svému autu, několikrát se ohlédnou přes rameno a vidím, jak se vzdaluje, až se naposledy ohlédnou a ona je pryč. Zastavím se a směju se pod nosem. No, to bylo... divné.

Zavrtím hlavou, znovu se zasoustředím a zamračím se, když si uvědomím škody. „Kurva,“ vydechnu a kopnu do pneumatiky. „Vítej doma, Ryane.“ Naskočím do auta a klidně vyjedu zbytek polní cesty a snažím se ignorovat své vířící myšlenky. *Nech ji jít. Nech ji jít.* Sešlápnu brzdu a zastavím, prsty tlučám do volantu, mysl se mi zamotává. Ale stmívá se. Je zraněná. „Seru na to.“ Rychle otáčím auto a uháním po silnici, abych ji našel, pevně rozhodnutý odvézt ji tam, kam má namířeno. Kam jela? A odkud se sakra vzala?

Za jízdy si prohlížím tmavnoucí silnici před sebou a hledám ji. Nic. „Kam jsi šla, zlato?“ Přemýšlím a zastavím, když dojedu na křižovatku, která mě zavede zpátky na hlavní silnici do města. Podívám se doleva a doprava. Cesta je prázdná. Pár minut tam sedím a přemýšlím. *Kdo je to?*

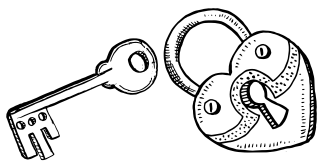
„Proč se vlastně starám?“ řeknu si tiše, zařadím zpátečku, otočím se a jedu domů.

Zaparkuji pod stromem, a jakmile se dostanu dovnitř, otevřu všechna okna a zamířím rovnou k ledničce, najdu pivo, otočím uzávěrem a vychutnávám si to syčení. Ten první doušek je jako žádný jiný. Vracím se na dvůr a rovnou zamířím k houpací síti, padám do ní, dám si nohy nahoru a uvolněně se opírám a zírám do korun stromů.

Domov.

Jak tak ležím, lehce se pohupuji a usrkávám pivo, přemýšlím, jak se daří Jakeovi, ale záhadná žena, kterou jsem málem přejel, rychle zaujímá první místo v mém myšlenkovém prostoru. Došla se v pořádku domů? Když už jsme u toho, kde bydlí? A ještě jednou, kdo to sakra je? Žiju tu celý život, v Hamptonu není jediný člověk, kterého bych neznal. Zavřu oči a vidím v temnotě před sebou duhu tančících barev a slyším ostrost jejích slov.

A znovu se usmívám. *Kdo jsi?*

Kapitola 4

HANNAH

Cesta domů mi trvá strašně dlouho. Bolí mě koleno, rameno, ego. Mumlám si nadávky pod nosem, zatímco táhnu rozbité kolo předními dveřmi svého obchodu, kola skřípou, jak ho tlačím obchodem. Odemknu zadní dveře, otevřu je a víceméně kolo odhodím na malý dvorek. „Sakra,“ vztekám se, zatímco kroutím prsty v botách Birkenstocks a cítím puchýře. Bože, jsem chodící pohroma.

Po zatažení žaluzií se vydám nahoru, abych se osprchovala. A když se vidím v zrcadle v koupelně, jsem naprosto zděšená. „Ach, Hannah,“ povzdechnu si. Na mém těle není ani centimetr, který by nebyl pokrytý barvou. Všechny barvy, které si dokážete představit, a taky několik nových odstínů, nemluvě o všech těch suchých listech a větvičkách, které se na mě nalepily. Jsem pestrobarevná změť. Promnu si nos, natáhnu ruce nahoru a uvolním si šátek, nesmyslně šťouchám do pramenů vlasů, které mi všude trčí. „Zatracený bordel.“

Po svléknutí skočím do sprchy a smyju ze sebe celý den. Také si oholím nohy, což jsem v poslední době opomíjela. Nechám si ve vlasech tři minuty působit hloubkový kondicionér a zároveň si drhnu nehty od všech nečistot, které se pod nimi nacházejí. Pak si čistá a svěží přilepím náplast na odřené koleno, syčím a škubám sebou, než zalezu do postele.

Samozřejmě se brzy v myšlenkách vrátím k polní cestě, na které se to stalo, a vyčítám si, že jsem byla tak hrubá k člověku, který se mi jen snažil pomoci, i když si za to mohl sám. Ale aspoň to byla nehoda. Aspoň mi neublížil schválně. A aspoň měl upřímnou lítost.

Kdo je to?

Vzbudím se a prudce se vztyčím v posteli. Z čela se mi řine pot a mysl mi rychle připomíná, kde jsem. *Jsi v bezpečí, Hannah.* Polknu a chvíli se dávám dohromady. *Dýchej, dýchej, dýchej.* Když už se mi tolik netřesou mé hloupé ruce, sáhnu po iPadu, načtu Facebook a zadám sestřino jméno. Nebudu si moct přečíst žádný její status, protože nejsme na Facebooku přátelé – nikdy nemůžeme být přátelé –, ale můžu vidět její fotografii. Můžu se podívat na její obličej. Potřebuju vidět její tvář.

„Panebože,“ zašeptám, když vidím, že nahrála novou profilovou fotku. „Ach můj bože, ach můj bože, ach můj bože.“ Usmívám se jako blázen, když zírám na svou starší sestru Pippu. To je taková radost, protože nejenže vidím svou starší sestru, ale vidím i svou neteř. Holčička, která se choulí na sestřině klíně, se

s každou další fotkou víc a víc podobá své mámě. Tmavé vlasy, modré oči, krásný srdcovitý obličej. Je jejím otiskem. „Podívej se na sebe, Bello,“ říkám a sleduju linii její roztomilé brady. „Vyrůstla jsi.“ Teď je jí sedm a na téhle fotografii jsou na nějaké oslavě. V pozadí vidím skákací hrad a stánek s hot dogy. Neteř má navíc pomalovaný obličej, krásná motýlí křídla se rozprostírají po každé tváři.

Barva.

„Do prdele,“ vyhrknu, hodím iPad na postel a vyskočím. Vrhnu se do koupelny. „Sakra, sakra, sakra.“ Vyčistím si zuby, hodím na sebe volné černé dlouhé šaty, strčím nohy do žabek a vyrazím dolů. Smykem se zastavím u zrcadla u dveří a rychle a neohrabaně si zauzluju vlasy na hlavě.

Pak vyběhnu ze dveří a spěchám po ulici do obchodu se smíšeným zbožím. Když vidím, že není otevřeno, sevře se mi srdce.

Nakouknu přes sklo a doufám, že uvidím pana Chapse, který obchod vlastní. Nic. „Na ceduli máte napsáno, že otevíráte v půl sedmé,“ zamumlám směrem k výloze. „Je půl sedmé, proboha.“ Oprü se čelem o sklo a proklínám se až do pekla. Molly na mě spoléhala s barvou; barvou, která je teď díky obrovskému chlapovi v obrovské káře rozlita na krásném keři rododendronu.

Celé tělo mi ztěžkne a já vyskočím kilometr do vzduchu, když mi něco s rachotem přistane u nohou. „Ježíši,“ vydechnu a uvidím na zemi balík novin. Copak mě lidi nepřestanou nutit vyskakovat z kůže?

„Dobré ráno,“ pozdraví mě muž, který se vrací ke své dodávce. „Dobré ráno,“ zamumlám s dlaní na hrudi a ohlédnu se za sebe směrem k obchodu. Na svůj strach zapomenu a málem políbím

sklo, když vidím, jak se ke mně kymácí starý pan Chaps. „Aha, díkybohu.“

Sotva nechám nebohého starce projít a hrnu se za dveře. „Dobré ráno, pane Chapsi,“ zavolám přes rameno a spěchám, abych našla to, co potřebuji, a naskládám si věci do náruče, dokud mi brada neleží na pytlících s moukou.

„Dobré ráno, slečno Brightová. Dnes jste tu pěkně brzy.“ Projde kolem mě se štosem novin a zamíří k pokladně.

„Mám naléhavou práci,“ volám a prodírám se k další uličce pro sůl.

„Tady máte.“ Otočím se a vidím ho, jak mi podává košík. „Tahle hromada vám spadne a uděláte mi nepořádek v obchodě.“

„Děkuji.“ Nechám ho, aby mi pomohl přendat pytlíky mouky do košíku, a pak pokračuji v cestě. Najdu sůl, hodím do košíku několik sáčků a pak už jsem v oddělení pečiva. Z regálu vytáhnu croissant a začnu ho okusovat, zatímco mířím na konec uličky a zahnu doleva k pokladně. A zastavím se na místě, croissant mi div nevyletí z ruky.

Moje prudké zastavení způsobí, že mi těžký nákupní košík narazí do holeně. Ani necítím bolest.

Cítím se...

Polknu sousto, upustím napůl snědené pečivo do koše a rychle si smetu drobký z úst. Neznám jeho jméno, ale stojí před lednicemi. A je bez trička. Bez košile? Ušklíbnu se, ne proto, že by to nebyl krásný pohled – je to velmi krásný pohled –, ale proto, že se mi právě vrátily všechny zahanbující momenty ze včerejšího večera. Ta barva, moje nešikovnost, moje hrubost, moje nemístné okukování. Teď zírám, tíha mého příliš velkého nákupního košíku je

zapomenuta. Je zpocený. Jeho hrud' se leskne. Má v uších sluchátka. Co poslouchá? Jakou hudbu má rád? Běhá každé ráno? Kde má auto? Mám s ním mluvit? Poděkovat mu? Za to, že mě přejel na silnici? *Ne, hlupáčku, za to, že se o mě potom snažil postarat.* Za to, že se očividně přinutil k úsměvu ve snaze mě uklidnit. On se neusmívá často. To poznám. Nemá vrásky v koutcích očí, a ty má každý zralý muž. Kolik mu je let?

Můj mozek se vaří a já se nahlas směju. *Proč ty otázky, Hannah?*

Pak se odvrátí od ledničky a jeho oči spočinou na mně. Zavřu pusku, skloním hlavu a odcupitám, nejspíš jdu, jako bych v kalhotkách ukrývala čtyřicet kilo brambor. A opět jsem zahanbená. Položím košík k pokladně a pokorně se usměju na Briannu, prodavačku. Vypadá mnohem probuzeněji a čiperněji než já, a když si všimnu, že její pozornost není upřena na mě, otočím se a vidím, že chlapík na konci uličky odchází směrem k mrazákům.

„To se tu vždycky proměňuje jen v trenýrkách?“ zeptám se, vrátím se pohledem dopředu a vytáhnu z kapsy peníze.

Brianna teď markuje moje věci, je duchem nepřítomná a nevnímá, co vlastně skenuje. „Jo,“ vzdychne zasněně.

Beru si tašku a začínám balit nákup. Takže mám očekávat, že se budu často cítit hloupě? Skvělé.

Brianna mi spočítá útratu, já jí podávám peníze a ona mi vrací drobné, aniž by se na mě podívala. „Je na tebe trochu starý, ne?“ řeknu, nejspíš nevhodně, a strčím si drobné do kapsy.

„Je mi devatenáct.“

„A kolik let je jemu?“ Měla bych se za sebe stydět.

„Myslím, že přes třicet. Ale pokaždé, když se vrátí do města, vypadá lépe a lépe.“